

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6SŽ/4/2016
Identifikačné číslo spisu: 9016010032
Dátum vydania rozhodnutia: 28.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:9016010032.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Sone Langovej a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. v právnej veci navrhovateľky: MAC TV s. r. o., Brečtanová 1, 831 01 Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpená: Advokátska kancelária Bugala - Ďurček, s. r. o., Miletičova 5B, 821 08 Bratislava, proti odporkyňi: Rada pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova 8, P. O. BOX 155, 810 00 Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/5/2016 zo dňa 09.02.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/5/2016 zo dňa 09.02.2016 zrušuje podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku a vec vracia odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke trovy konania vo výške 564,28 eura, na účet právneho zástupcu navrhovateľky vedený v A. banke, a. s., č. účtu: XXXXXXXXXXXX/XXXX do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutím č. RP/5/2016 zo dňa 09.02.2016 uložila odporkyňa navrhovateľke povinnosť zaplatiť podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) úhrnnú sankciu - pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. e) citovaného zákona vo výške 8 000,- eur za

1/ porušenie povinnosti uloženej v ust. § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 07.06.2015 v čase o cca 18:56 hod. v rámci programovej služby WAU odvysielala program „Šokujúca zmena“, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti účinkujúcej V., a to najmä odvysielaním záberov explicitne zobrazujúcich gynekologické vyšetrenie, vrátane močovej inkontinencie i operácie vagíny v programe opakovane detailne zobrazenej účinkujúcej V.,

2/ porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 07.06.2015 v

čase o cca 18:56 hod. v rámci televíznej programovej služby WAU odvysielala program „Šokujúca zmena“, ktorý označila ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „zobrazenie krvi a telesných znetvorení, ktoré nie sú svojou povahou bežné“, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 Jednotného systému označovania podmieňuje jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, čím účastník konania jeho klasifikovaním ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých divákov do 12 rokov nesprávne uplatnil Jednotný systém označovania.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odporkyňa uviedla, že odvysielanie programu „Šokujúca zmena“ dňa 07.06.2015 v čase o cca 18:56 hod. v rámci televíznej programovej služby WAU je možné ohodnotiť za neoprávnený zásah do ľudskej dôstojnosti V. v takej miere, že obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie v podobe vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti voči účastníkovi konania na základe § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. je nevyhnutné na ochranu ľudskej dôstojnosti v programe účinkujúcej V..

Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) vo svojom napadnutom rozhodnutí poukázala podrobne na genézu predmetného programu, ktorý zasiahol do osobnej cti a dôstojnosti v programe účinkujúcej V. V odôvodnení predmetného rozhodnutia odporkyňa uviedla, že predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu, že účastník konania (navrhovateľka) dňa 07.06.2015 v čase o cca 18:56 hod. v rámci programovej služby WAU odvysielala program „Šokujúca zmena“, ktorý označila ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, v ktorom mohlo dôjsť k odvysielaniu scén, ktoré mohli obsahovať „zobrazenie krvi a telesných znetvorení, ktoré nie sú svojou povahou bežné a zobrazenie nahoty, ktoré nie je bežné v rodinnom prostredí a na verejnosti a ktoré by mohlo vyprovokovať záujem o sexuálne vzťahy a predčasné prebudenie sexuálnych pudov maloletých detí“, ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 môžu odôvodňovať jeho klasifikáciu ako nevhodného pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov, resp. nevhodného a neprístupného pre maloletých do 18 rokov.

Ďalej odporkyňa uviedla, že v rámci posudzovania predmetu tohto správneho konania bolo potrebné vysporiadať sa s kolíziou ústavou zaručených práv a právom chránených záujmov.

Požiadavka zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený osobitným predpisom je zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z. z., vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, a teda vychádza z potreby ochrany záujmu chráneného Ústavou SR - mravnosti, ktorá môže byť ohrozená obsahom vysielaného, či sprístupňovaného obsahu. Táto požiadavka je zakotvená jednoznačne v právnom poriadku SR. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb, a to na základe zákona, konkrétne ustanoveniami § 20 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom podľa odporkyne je podmienka legality a legitimacy obmedzenia slobody prejavu nepochybne naplnená.

Proporcionalitu obmedzenia slobody prejavu vníma odporkyňa v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v tomto prípade zakotvením ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie (čl. 26 ods.4 Ústavy SR) na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné podľa odporkyne považovať tento princíp za zachovaný.

Druhou rovinou proporcionality je obmedzenie slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení, v konkrétnom prípade. Aplikácia ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať.

V tomto konkrétnom prípade by mala byť sloboda prejavu obmedzená v dôsledku vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie povinnosti vysielateľa [zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania programov (ďalej v texte rozsudku len „JSO“)] zakotvanej v ust. § 20 ods. 3

zákona č. 308/2000 Z. z. sledujúc legitímny cieľ ochranu mravnosti. Rada preto pristúpila k posúdeniu, či účastník konania uplatnil JSO v súlade so zákonom.

Rada vyslovila vo svojom rozhodnutí názor, že primárnym účelom scén zobrazujúcich nahotu bolo priblížiť divákovi aktuálny zdravotný stav účinkujúcich ako aj dôvodu, ktorý ich viedol k rozhodnutiu pre lekárske vyšetrenie a podstúpenie operácie, ako aj priebeh a náročnosť samotného zákroku. Hoci sa nepochybne jedná o scény zobrazujúce nahotu, ktorá nie je bežná v rodinnom prostredí a na verejnosti, vzhľadom na ich spôsob spracovania zobrazujúci síce nahé, avšak deformované časti ľudského tela ako dôsledku nadváhy a s ohľadom na sledovaný účel nemožno dospieť k záveru, že uvedené zobrazenia nahoty pri lekárskejších vyšetreniach ako i samotných operačných zákrokoch vo svojom celkovom vyznení boli spôsobilé vyvolať akékoľvek sexuálne vzrušenie, a teda potenciál vyprovokovať záujem o sexuálne vzťahy a predčasné prebudenie sexuálnych pudov maloletých detí nepopierateľne absentuje. Práve naopak nahota zobrazená napr. aj v súvislosti s gynekologickým vyšetrením V. za súčasného úniku moču, mala skôr opačný efekt. Rada je preto názoru, že posudzované scény nenaplnili hodnotiace kritérium podľa § 1 ods. 3 písm. h) JSO.

K rovnakému záveru, t. j. o nenaplnení kritéria, však Rada nedospela v prípade druhého posudzovaného klasifikačného kritéria podľa ust. § 1 ods. 3 písm. c) JSO, zobrazenie krvi a telesných znetvorení, ktoré nie sú svojou povahou bežné. Pre naplnenie tohto klasifikačného kritéria vo vzťahu k zobrazeniu krvi a telesných znetvorení, ktoré nie sú svojou povahou bežné stačí, aby tieto boli v programe zobrazené.

V danom prípade išlo v podstate o štyroch účinkujúcich, v ktorom boli zobrazené

- morbidne obézni manželia, pri ktorých bol odvysielaný zákrok operácie gastrického bajpasu,
- operácia zmenšenia prs mladej ženy,
- operácia odstraňovania prebytočnej kože po obvode pása muža, ktorý schudol takmer 130 kíl,
- operácia V. trpiacej obezitou, prolapsom steny vagíny v dôsledku tlaku hrubého čreva - tzv. rektokélou a únikom moču.

V tejto súvislosti boli v uvedenom programe odvysielané scény obsahujúce krv a rôzne deformácie ľudského tela vyvolané obezitou.

Rada ďalej v rozhodnutí uviedla, že zobrazenie krvi počas operačných zákrokov celkom zrejme nie je bežným javom. Uvedené sa rovnako vzťahuje aj na deformácie ľudského tela zobrazené v rámci programu, keďže sa jedná o extrémne následky nadváhy, ktorých výskyt je síce ich početnosťou alarmujúci, avšak rozhodne sa nejedná o jav bežný. Rada bola preto toho názoru, že posudzované scény jednoznačne naplnili hodnotiace kritérium podľa ust. § 1 ods. 3 písm. c) JSO.

V rozhodnutí odporkyňa zdôraznila, že je povinná posudzovať obsah programu v súvislosti s prítomnosťou hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v posudzovanom programe aj s prihliadnutím na ust. § 1 ods. 5 JSO, t. j. z hľadiska ich kontextuálneho výskytu, spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh programu, umeleckého a morálneho posolstva programu a tiež z hľadiska intenzity a frekvencie hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprístupnosti v diele.

Skutočnosť, že posudzovanému programu nemožno uprieť ten istý edukačný, resp. osvetový účinok, nakoľko téma obezity a s ňou spojených zdravotných komplikácií je aktuálna a spoločensky dôležitá, ešte podľa názoru odporkyne neznamena, že akékoľvek zobrazenia krvi a telesných znetvorení, budú v rámci tohto programu prípustné, resp. bude odôvodňovať jeho označenie ako nevhodné pre maloletých do 12 rokov.

Rada ďalej uviedla, že ako je zrejmé zo záznamu vysielania, v posudzovaných scénach sú invazívne operačné zákroky vrátane zobrazenia krvi, podkožného tuku, či väziva, ktoré sú zobrazované značne detailne a na rozsiahlej ploche programu. V prípade posudzovaných obsahov sa nejednalo o fiktívne príbehy, ale o skutočných ľudí trpiacich obezitou a o zachytenie reálneho priebehu operácie, čo do istej

miery zvyšuje závažnosť týchto nevhodných obsahov.

Odporkyňa v odôvodnení rozhodnutia ďalej uviedla, že pristúpila k posúdeniu frekvencie predmetného kritéria a zvážila na jednej strane celkové trvanie programu a na strane druhej počet sporných scén vrátane časovej plochy, ktorú zaberali s ohľadom na ich explicitnosť a celkové vyznenie pre divákov. Konštatovala, že nevhodné obsahy boli zreteľne a jednoducho postrehnuteľné širokým spektrom divákov, vrátane maloletých. Tiež konštatovala, že nevhodné obsahy tvoria samotnú podstatu posudzovaného programu. V prípade nevhodných obsahov sa nejednalo o izolované scény, ale práve naopak boli tieto scény nosnou témou programu a boli prezentované na rozsiahlej ploche programu, čím im bola nepochybne venovaná vyššia pozornosť ako v prípade sporadicky použitých zobrazení. S ohľadom na citované nevhodné scény a vzhľadom k celkovej dĺžke programu, ktorý trval 1 hod. 4 min s reklamnými prerušeniami, považovala Rada frekvenciu výskytu zobrazenia krvi a telesných znetvorení za extrémne vysokú.

Na základe vyššie uvedených skutočností Rada vyslovila názor, že vzhľadom na extrémne vysokú intenzitu a frekvenciu výskytu nevhodných obsahov tvoriacich samotnú podstatu posudzovaného programu so značným pôsobením na detského diváka, je klasifikácia programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov v plnej miere odôvodnená.

Na základe vyššie uvedených skutočností Rada dospela k záveru, že účastník konania tým, že program „Šokujúca zmena“ odvysielaný 07.06.2015 v čase o cca 18:56 hod. v rámci televíznej programovej služby WAU označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov nesprávne uplatnil jednotný systém označovania, čím porušil ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. V dôsledku uvedeného je na naplnenie legitímneho cieľa ochrany mravnosti nevyhnutné obmedzenie slobody prejavu účastníka konania v podobe vyvedenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.

Pri určovaní výšky pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 19 ods. 1 písm. a) a § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. vzala Rada do úvahy mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinností, ako aj spôsob porušenia povinností a závažnosť správneho deliktu. Tiež vzala do úvahy najmä skutočnosť, že k samotnému porušeniu povinnosti došlo, ako aj fakt, že sa jednalo o opakované porušenie týchto povinností.

II.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote dňa 14.04.2016 opravný prostriedok, v ktorom sa domáhala jeho zrušenia ako nezákonného z dôvodov podľa ust. § 250j ods. 2 písm. a) až e) a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „OSP“) a vrátenia veci odporkyni na ďalšie konanie a priznania trov súdneho konania.

V odôvodnení namietala porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, ako aj ust. čl. 10 ods. 1 a čl. 10 ods. 2, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozhodnutie odporkyne považuje za nepreskúmateľné z dôvodu, že výrok rozhodnutia neobsahuje obsahové náležitosti, nakoľko v ňom absentuje popis skutku a presná identifikácia osoby, ktorej malo byť zo strany vysielateľa zasiahnuté do ľudskej dôstojnosti, keďže z výroku rozhodnutia, ako aj z jeho odôvodnenia je zrejmé, že odporkyňa identifikuje osobu len ako „účinkujúcu V.". Takéto vymedzenie je podľa navrhovateľky absolútne nejednoznačné a neurčité bez presnej identifikácie dotknutej osoby. Podľa názoru navrhovateľky nemôže byť vysielateľovi jasné, komu vlastne mal zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti.

Rovnako podľa názoru navrhovateľky, vo výroku absentuje spôsob spáchania skutku, to znamená, absentuje ako vysielateľ zasiahol do ľudskej dôstojnosti, akými konkrétnymi konaniami.

Uvedené skutočnosti podľa navrhovateľky spôsobujú nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, čo má za následok jeho nezákonnosť pre jeho nepreskúmateľnosť.

V tejto súvislosti upozornila navrhovateľka na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SŽ/82/2008, v ktorom sa uvádza, že k zásahu do ľudskej dôstojnosti môže dôjsť jedine vtedy, ak je možné ustáliť konkrétnu osobu, do ktorej sféry malo byť zasiahnuté, čiže je potrebné túto osobu individualizovať.

V danom prípade podľa navrhovateľky nie je možné individualizovať subjekt ochrany ľudskej dôstojnosti, nakoľko tento je príliš neurčitý.

Navrhovateľka ďalej v odôvodnení svojho odvolania uviedla, že v administratívnom konaní nebola vypočutá osoba, do ktorej dôstojnosti malo byť konaním vysielateľa zasiahnuté. Navrhovateľka mala za to, že odporkyňa porušila ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „správny poriadok“), konkrétne ust. § 3 ods. 2 v spojení s ust. § 14 ods. 1, nakoľko účastníkom správneho konania jednoznačne mala byť aj pani V., pretože z dikcie ust. § 14 ods. 1 správneho poriadku jednoznačne vyplýva, že účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať. Podľa navrhovateľky odporkyňa porušila zákonné ustanovenia správneho poriadku, nakoľko vôbec nezisťovala, či nešlo v danej veci o platenú herečku, ktorá predmetné zdravotné problémy vôbec nemá. Z obsahu administratívneho spisu je evidentné, že odporkyňa sa s pani V. nijakým spôsobom nekontaktovala, a preto je jasné, že sama Rada nevie presne určiť údajne poškodenú osobu na ľudskej dôstojnosti.

Z tohto dôvodu mala navrhovateľka za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Otázka, či došlo k zásahu do ľudskej dôstojnosti fyzickej osoby alebo nie, je otázkou prejudiciálnou, ktorú môže rozhodnúť jedine oprávnený orgán, ktorým je súd. Aplikácia ochrany podľa ust. § 19 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. zo strany Rady sa má vykladať ako ochrana následná, teda až po právoplatnom rozhodnutí súdu o tom, či došlo alebo nedošlo do zásahu ľudskej dôstojnosti určitej osoby.

Navrhovateľka uviedla, že Rada nie je oprávnená rozhodnúť o tom, či jedna osoba zasiahla do ľudskej dôstojnosti inej osoby, nakoľko na takéto rozhodnutie je oprávnený jedine všeobecný súd.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že predmetný program spočíval v poukazaní na celosvetový problém obezity u ľudí, ktorý sa v súčasnej dobe vyznačuje vysokému verejnemu záujmu. Zobrazením operácie pani V., ktoré malo osobám s podobnými problémami, ale aj osobám, ktoré sa vo všeobecnosti zaujímajú o boj proti obezite priblížiť, aké konkrétne problémy extrémna obezita spôsobuje a akými konkrétnymi spôsobmi sa tieto problémy riešia aj ich vyobrazením, aby o tom verejnosť mala jasnú predstavu. Bolo jednoznačne právom verejnosti sprostredkované informácie prijať. Vysielateľ sa pri spracovaní pridržiaval všetkých relevantných povinností, ktoré naňho kladú relevantné ustanovenia ústavy a dohovoru zaručujúce slobodu programu. Odvysielaním sporného programu, vrátane samotného lekárskeho zákroku, vysielateľ nijakým spôsobom pani V. nezosmiešňoval ani neodcudzoval, ale iba objektívne priblížil divákovi jej zdravotný problém, ktorým trpí stále viac a viac ľudí. Vysielateľ mal za to, že vyvážené informoval verejnosť o závažnej téme, pričom úlohou Rady je skúmať, či daný príspevok nemal takú informatívnu dôležitosť, že záujem verejnosti sa o ňom dozvedieť prevážil nad dovoleným zásahom do osobnosti pani V. Takúto slobodu prejavu a šírenie informácie je možné zo strany Rady ako správneho orgánu obmedziť len zákonom alebo na jeho základe a zároveň za splnenia podmienky, že takýto obmedzujúci zásah zo strany správneho orgánu je v demokratickej spoločnosti nevyhnutný na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku alebo ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Navrhovateľka mala za to, že Rada nesprávne posúdila konanie vysielateľa, keď toto nepovažovala za zákonnú realizáciu práva na slobodu prejavu a práva na informácie. V predmetnom prípade prevážil záujem verejnosti na obdržaní informácií verejného záujmu nad právom jednotlivcov na ochranu

osobnosti, a preto bolo potrebné konanie vysielateľa posudzovať ako súladné so zákonom.

Navrhovateľka zdôraznila a v tejto súvislosti upozornila na judikatúru Najvyššieho súdu SR, podľa ktorej výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (sp. zn. 6Sžo/31/2011). V tejto súvislosti mala navrhovateľka za to, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje obsahové náležitosti, nakoľko v ňom absentuje spôsob spáchania skutku, kedy mala navrhovateľka porušiť povinnosť. Uvedená skutočnosť spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúcu za následok, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť, čo zakladá dôvod na jeho zrušenie v zmysle ust. § 250j ods. 2 OSP.

Navrhovateľka zdôraznila nesprávne právne posúdenie, že orgán verejnej moci môže v zmysle konštantnej judikatúry obmedziť právo na slobodu prejavu navrhovateľky len prípade, že takýto zásah je v súlade so zákonom. V tejto súvislosti upozornila na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Amann proti Švajčiarsku (rozhodnutie č. 27798/95).

K otázke legitimacy zásahu navrhovateľka uviedla, že sloboda prejavu zahŕňa podľa čl. 26 Ústavy SR a podľa čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ochranu tak informácií alebo myšlienok, ktoré sú prijímané pozitívne a sú považované za neúžitočné, či indiferentné, ako aj ochranu informácií a myšlienok, ktoré provokujú, šokujú, či znepokojujú, či už z hľadiska ich obsahu alebo z hľadiska formy ich prezentácie, nemožno do tejto slobody zasahovať na základe § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. iba na základe skutočnosti, že časť verejnosti a Rady s obsahom alebo formou prejavových myšlienok alebo informácií nesúhlasí.

Podľa názoru navrhovateľky nebola splnená podmienka proporcionality, resp. naliehavej spoločenskej potreby v demokratickej spoločnosti, na obmedzení slobody prejavu, nakoľko odvysielaný program neobsahoval také informácie, ktoré by boli maloletým divákom starším ako 12 rokov a mladším ako 15 rokov neznáme.

Navrhovateľka poukazovala aj na tú skutočnosť, že napr. prostredie internetu nie je absolútne zo strany štátu regulované a populácia často krát mladšia ako 12 rokov veku má možnosť a oboznamuje sa s obsahom ďaleko neprístupnejším, ako bol údajne odvysielaný obsah programu zo strany navrhovateľky.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že proporcionality a naliehavá spoločenská potreba nie je naplnená ani z toho dôvodu, že označovanie programov JSO má vo svojej podstate mať len odporúčací charakter. Zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia, či zákonní zástupcovia.

Navrhovateľka ďalej namietala výšku úhrnej sankcie - pokuty, videla porušenie zásady materiálnej rovnosti v tom, že Rada uložila rovnako vysokú pokutu v skutkovo obdobnej veci, a to v správnom konaní č. 927/SKO/2015, v rámci ktorého bola vysielateľovi MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o. uložená sankcia vo výške 8 000,- eur za porušenie ust. § 19 ods. 1 písm. a) zákona za odvysielanie reportáže „Tragická smrť dieťaťa“.

Poukázala na skutočnosť, že samotné posúdenie porušenia zákona o vysielaní týkajúce sa navrhovateľky, ako aj uložená sankcia, sú jednoznačne neprímerané a diskriminačné. Rada podľa nej nepostupovala v súlade s ust. § 64 ods. 3 zákona o vysielaní a retransmisii. Navrhovateľka poukázala, že v prípade programu „Šokujúca zmena“ a osoby účinkujúcej, ktorej malo byť údajne zasiahnuté do jej ľudskej osobnosti, ide o plnoletú osobu, ktorá sa ako účinkujúca osoba dobrovoľne zúčastnila nakrúcania predmetnej relácie.

Ďalej navrhovateľka upozornila na tú skutočnosť, že sledovanosť programu „Šokujúca zmena“ dňa 07.06.2015 dosiahla hodnotu 0,3 % divákov, čo predstavuje sledovanosť približne 16 000 televíznych

divákov. Naproti tomu sledovanosť relácií Prvé televízne noviny a Televízne noviny, v ktorých bola odvysielaná reportáž „Tragická smrť dieťaťa“, za odvysielanie ktorej dostala TV Markíza pokutu v rovnakej výške, dosiahla viac ako 450 000 divákov.

Navrhovateľka ďalej poukázala na skutočnosť, že tržba navrhovateľky, ktorú dosiahla z odvysielania mediálnej komerčnej komunikácie počas tohto programu predstavuje výšku 56,14 eura, naproti tomu tržba, ktorú mohol dosiahnuť vysielateľ MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o. odvysielaním mediálnej komerčnej komunikácie počas programov Prvé televízne noviny a Televízne noviny, v ktorých bola odvysielaná reportáž „Tragická smrť dieťaťa“ predstavuje sumu presahujúcu 100 000,- eur.

Navrhovateľka zdôraznila, že je absolútne neprípustné a v rozpore s princípom rovnakého zaobchádzania, aby bola navrhovateľke udelená sankcia 8 000,- eur za zobrazenie lekárskeho zákroku v akvizičnej relácii zaoberajúcej sa medicínskou témou.

Navrhovateľka ďalej v odvolaní uviedla, že konanie Rady trpí takou vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a zistenie skutkového stavu považuje za nedostačujúce pre posúdenie vecí. Navrhovateľka namietala, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania programovej služby, resp. pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami zákona o správnom konaní, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na uznesenie rozšíreného senátu Najvyššieho správneho soudu ČR, sp. zn. 7As/57/2010-82 z 03.04.2012 ako podpornú judikatúru.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhovateľka navrhla, aby Najvyšší súd SR po preskúmaní odvolania rozhodnutie Rady č. RP/5/2016 z 09.03.2016 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnila náhradu trov konania.

III.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľky navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Uviedla, že s námietkami navrhovateľky uvedenými v odvolaní sa nestotožňuje. Mala za to, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. Vo výrokovej časti rozhodnutia je presne vymedzený

- čas spáchania správneho deliktu, a to dňa 07.06.2015 v čase cca o 18:56 hod.,
- spôsob spáchania správneho deliktu, t. j. odvysielanie programu „Šokujúca zmena“,
- správny delikt - predmetné časti programu svojím obsahom a spôsobom spracovania, najmä odvysielaním záberov explicitne zobrazujúcich gynekologické vyšetrenie, vrátane močovej inkontinencie i operácie vagíny v programe opakovane detailne zobrazenej účinkujúcej V. zasiahli do jej ľudskej dôstojnosti.

K námietke navrhovateľky ohľadom nedostatočnej identifikácie subjektu (účinkujúca V.), odporkyňa uviedla, že daným rozhodnutím bolo konštatované porušenie § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. v rámci predmetného programu. Odporkyňa teda posudzovala zásah do ľudskej dôstojnosti reálnej osoby vystupujúcej v danom programe, pričom táto osoba bola v tomto programe označená práve týmto spôsobom. Odporkyňa nevidela dôvod, prečo by mala tento subjekt vo výroku rozhodnutia špecifikovať iným spôsobom.

Odporkyňa mala za to, že výroková časť rozhodnutia exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľka dopustila a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý jej bola uložená sankcia.

Odporkyňa zastávala názor, že skutok je riadne identifikovaný, nie je zameniteľný s iným, nakoľko v danom čase a dni odvysielateľ odvysielal v rámci špecifikovaného programu len jednu časť programu, ktorá sa týkala účinkujúcej V. a celá táto časť programu zasiahla svojím obsahom a spôsobom

spracovania do ľudskej dôstojnosti špecifikovanej osoby. Výrok napadnutého rozhodnutia je podľa názoru odporkyne špecifikovaný presne, úplne a dostatočne, spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným. V tejto súvislosti poukázala na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR napr. sp. zn. 4SŽ/20/2012, 5SŽ/22/2010, 4SŽ/2/2010, 5SŽ/13/2011, 8SŽ/4/2010.

K námietke navrhovateľky, že odporkyňa nevykonala dôkaz za účelom zistenia, či sa dotknutá osoba cíti jej konaním dotknutá na svojom práve na zachovanie ľudskej dôstojnosti, odporkyňa uviedla, že realizácia tohto dôkazu by nijakým spôsobom nemohla prispieť k objasneniu spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Z tohto dôvodu Rada nevykonala dôkaz výsluchu svedka (účinkujúcej V.). K identifikácii účinkujúcej V. odporkyňa uviedla, že otázkou identifikovateľnosti fyzickej osoby do dôstojnosti ktorej bolo zasiahnuté sa podrobným spôsobom vysporiadala vo svojom rozhodnutí na strane 19, 20. V tejto súvislosti tiež poukázala na skutočnosť, že podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 8SŽ/4/2010, 3SŽ/66/2010) nemusí byť dotknutá osoba identifikovateľná pre každého recipienta, ale je postačujúce, ak je identifikovateľná pre svoje širšie okolie.

K námietke navrhovateľky, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, odporkyňa uviedla, že Rada je orgánom štátnej správy, ktorý dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v tejto oblasti.

Občianskoprávne konanie vedené súdom a správne konanie vedené Radou predstavujú dva odlišné procesné postupy, ktoré boli ustanovené s cieľom chrániť ľudskú dôstojnosť v prípade zákona č. 308/2000 Z. z. a osobnostné práva podľa Občianskeho zákonníka.

Zákon č. 308/2000 Z. z. spadá do oblasti verejného práva a jeho ustanovenia regulujú oblasť vysielania a retransmisie na území Slovenskej republiky. Upravuje povinnosti vysielateľa, ku ktorým patrí aj povinnosť zabezpečiť, aby jeho programová služba a jej zložky spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom nezasahovali do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Rada v rámci správnej úvahy dospela k záveru, že odvysielaným obsahom došlo k porušeniu predmetného ustanovenia bez ohľadu na to, či sa dotknuté osoby cítili byť odvysielaným obsahom dotknuté a aké kroky podnikli v súkromnoprávnej oblasti. Tieto skutočnosti sú z hľadiska porušenia § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. absolútne bezpredmetné.

K námietke navrhovateľky, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci odporkyňa zotrvala na svojej argumentácii uvedenej v preskúmanom rozhodnutí a poukázala predovšetkým na tú skutočnosť, že navrhovateľka nebola sankciovaná za to, že informovala o danej téme, ani za ilustrovanie dôsledkov obezity na konkrétnom prípade. Navrhovateľke bola uložená sankcia za konkrétny obsah a spôsob spracovania posudzovanej témy v programe, t. j. odvysielanie chúlостivých záberov z gynekologického vyšetrenia, vrátane úniku moču, operačného zákroku v programe opakovane detailne zobrazenej účinkujúcej.

Rada v plnom rozsahu zotrvala na svojej argumentácii v napadnutom rozhodnutí, že verejný záujem na odvysielaní takýchto informácií spôsobom, akým boli odvysielané v programe nie je daný. Práve naopak, v predmetnom programe prevláda skôr bulvárny ako osvetový charakter. Zaradenie predmetných záberov do programu teda žiadnym spôsobom nezvýšilo edukačnú a osvetovú hodnotu programu, ani mu nepridali žiadny iný relevantný rozmer.

K námietke navrhovateľky, že účinkujúca V. bola plnoletá a s natáčaním programu súhlasila, odporkyňa uviedla, že navrhovateľka bola sankciovaná za porušenie ust. § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z., ktorý zakazuje vysielanie zložiek programovej služby, ktoré svojim obsahom a spôsobom spracovania zasahujú do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných. Predmetné ustanovenie, ale ani žiadne iné ustanovenie tohto zákona neumožňuje navrhovateľke takéto obsahy odvyselať ani v prípade, ak by s tým dotknutá osoba súhlasila.

Odporkyňa nesúhlasila s tým, že by pochybila pri posudzovaní naplnenia kritérií podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Skúmala splnenie povinnosti vysielateľa na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania a tiež sa náležite zaoberala a vysporiadala s kolíziou ústavou zaručených práv a právom chránených záujmov.

Požiadavka zaviesť a uplatňovať JSO ustanovený osobitným predpisom, zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z. z., vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, a teda vychádza z potreby ochrany záujmu chráneného Ústavou SR - mravnosti, ktorá môže byť ohrozená obsahom vysielaného, či sprístupneného obsahu.

Proporcionalitu obmedzenia slobody prejavu je možné vnímať v dvoch rovinách. Prvou je obmedzenie slobody prejavu zakotvením určitých konkrétnych povinností všeobecne záväzným právnym predpisom, v tomto prípade zakotvením ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. Keďže zákonodarca využil ústavné splnomocnenie na zakotvenie tohto obmedzenia formou zákona, je potrebné považovať tento princíp za zachovaný. Rada neprináleží zachovanie proporcionality v tejto rovine skúmať. Druhou rovinou proporcionality je obmedzenie slobody prejavu uplatnením konkrétnych zákonných ustanovení v konkrétnom prípade. Aplikácia ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať.

V tomto prípade je sloboda prejavu obmedzená v dôsledku vyvodenia administratívnoprávnej zodpovednosti za porušenie povinnosti vysielateľa zakotvenej v ust. § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. sledujúc legitímny cieľ ochranu mravnosti. Rada preto posudzovala, či účastník konania uplatnil JSO v súlade so zákonom.

K námietke navrhovateľky, že v správnom konaní vedenom pod sp. zn. 927/SKO/2015 odporkyňa uložila vysielateľovi MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r. o. sankciu vo výške 8 000,- eur za porušenie ust. § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní, ktorého sa mal dopustiť tým, že na programovej službe TV MARKÍZA dňa 22.07.2015 v čase o cca 16:58 hod. odvysielal program Prvé televízne noviny obsahujúci príspevok s názvom „Tragická smrť dieťaťa“ a v čase o cca 19:00 hod. odvysielal program Televízne noviny obsahujúci príspevok s názvom „Tragická smrť dieťaťa“, ktoré svojím obsahom a spôsobom spracovania, a síce zobrazením a kladením otázok rodičom obete tragickej udalosti žiaľiacim nad smrťou ich dcéry krátko potom, čo sa o jej smrti dozvedeli priamo na mieste tragickej udalosti, zasiahli do ľudskej dôstojnosti rodičov obete tragickej udalosti, odporkyňa uviedla, že uvedené argumenty navrhovateľa v tomto prípade nie sú aplikovateľné na tento predmet konania.

K námietke navrhovateľky, že Rada ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania programovej služby WAU, resp., že pri vykonaní tohto dôkazu postupovala v rozpore s ustanoveniami správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu, odporkyňa uviedla, že obdobné námietky navrhovateľka vznáša opakovane. Tvrdila, že navrhovateľka bola riadne vyzvaná v oznámení o začatí správneho konania, aby sa vyjadrila k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní. Rada poskytla navrhovateľke možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a spôsobu ich zistenia a navrhnuté dôkazy na podporu svojich tvrdení, pričom súčasne bola poučená, že pokiaľ svoje právo nevyužije, bude rozhodnuté aj bez stanoviska navrhovateľky.

Podkladom pre vydanie predmetného rozhodnutia bol záznam z vysielania programu „Šokujúca zmena“, odporkyňa pri svojom rozhodovaní nepoužila žiadne ďalšie podklady, nakoľko dospela k záveru, že skutkový stav vo veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený. Spochybňovanie sledovania záznamov vysielania, ktorých obsah je predmetom správnych konaní, členmi Rady nemá racionálny základ a uvedené námietky zo strany navrhovateľky sú len nepodloženými zavádzajúcimi tvrdeniami.

Odporkyňa ďalej uviedla, že oznámenie o začatí predmetného správneho konania bolo navrhovateľke doručené 14.09.2015, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 868/SKO/2015. Súčasne bola navrhovateľka vyzvaná, aby sa v lehote 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. vyjadrila, resp. navrhla dôkazy a zaslala svoje stanovisko.

Keďže navrhovateľka sa v stanovenej lehote k predmetu začaté správneho konania žiadnym spôsobom nevyjadrila, následne jej listom č. 4431/2015/O bola zaslaná opakovaná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní v lehote do 5 dní. Táto jej bola doručená dňa 09.10.2015.

Vyjadrenie navrhovateľky nebolo Rade doručené ani v lehote stanovenej v opakovanej výzva na vyjadrenie sa. Napriek tejto skutočnosti odporkyňa nerozhodla v predmetnom správnom konaní až do dňa 09.02.2016. Odporkyňa mala za to, že navrhovateľka mala možnosť vyjadriť sa k predmetu správneho konania, či požiadať o poskytnutie záznamu vysielania, ktorý bol podkladom rozhodnutia č. RP/5/2016, a to v čase od 14.09.2015 do 09.02.2016. Napriek tomu toto právo nevyužila.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odporkyňa napadnuté rozhodnutie považovala za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, pričom výšku pokuty považovala tiež za plne odôvodnenú. Odporkyňa navrhla, aby Najvyšší súd SR odvolanie odmietol a napadnuté rozhodnutie odporkyne potvrdil.

IV.

Najvyšší súd SR ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a) OSP v spojení s § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 28.06.2017 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

Z obsahu spisu a vyjadrení účastníkov konania je nesporné, že navrhovateľka odvysielala v rámci programovej služby WAU program „Šokujúca zmena" dňa 07.06.2015 v čase o 18:56 hod.

Podľa názoru odporkyne odvysielaním tohto programu došlo zo strany navrhovateľky k porušeniu povinnosti ust. v § 19 ods. 1 písm. a) zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že uvedený program spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti účinkujúcej V. Súčasne podľa názoru odporkyne navrhovateľka porušila tiež povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 3 citovaného zákona tým, že predmetný program označila ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov, pričom podľa § 1 ods. 5 JSO ide o program, ktorý je potrebné zaradiť ako nevhodný pre maloletých divákov do 15 rokov.

Najvyšší súd SR sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu, ktorého súčasťou je okrem iného aj audiovizuálny záznam posudzovaného programu, na základe ktorého skonštatoval, že opravnému prostriedku navrhovateľky je potrebné priznať úspech.

Odporkyňa ako orgán verejnej správy dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom o vysielaní a retransmisii. Jej prvoradým zákonným poslaním, a teda aj prvoradou povinnosťou je presadzovať záujmy verejnosti. Ak pri plnení tejto povinnosti dospeje k záveru, že konaním monitorovaného subjektu došlo alebo dochádza k porušovaniu zákona, je oprávnená podľa § 64 a nasl. zákona o vysielaní a retransmisii uložiť sankciu.

Úlohou súdu v tomto konaní bolo preskúmať, či v posudzovanej veci boli dané zákonné podmienky pre sankčný postih navrhovateľky, t.j. či z jej strany došlo k porušeniu povinností uvedených v napadnutom

rozhodnutí.

Vychádzajúc z výroku napadnutého rozhodnutia senát najvyššieho súdu sa v prvom rade zaoberal porušením povinnosti uvedenej v ustanovení § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti i osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa ust. § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii, audiovizuálna mediálna služba na požiadanie, programová služba a ich zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Navrhovateľka tvrdila, že odvysielaním predmetného televízneho programu neporušila povinnosť ust. v § 19 ods. 1 písm. a) citovaného zákona a napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. Podľa jej právneho názoru výrok napadnutého rozhodnutia jednoznačne neobsahuje obsahové náležitosti výroku, keďže v ňom absentuje presná identifikácia osoby, ktorej malo byť zo strany vysielateľa zasiahnuté do ľudskej dôstojnosti, keď účinkujúca je identifikovaná len ako „účinkujúca V.“.

Takéto vymedzenie je podľa názoru navrhovateľky absolútne nejednoznačné a neurčité a bez presnej identifikácie dotknutej osoby. Podľa jej právneho názoru nie je zrejmé, komu vlastne malo byť do ľudskej dôstojnosti zasiahnuté. Rovnako nie je dostatočným spôsobom preukázaný spôsob spáchania skutku, to znamená ako vysielateľ zasiahol do ľudskej dôstojnosti, akými konkrétnymi konaniami.

Podľa názoru súdu je nepochybné, že navrhovateľka má pri vysielaní programov v rámci programovej služby postupovať v súlade s ust. § 16 ods. 3 písm. b) zákona o vysielaní a retransmisii, t. j. zabezpečiť objektivnosť a nestrannosť spravodajských programov a politicko-publicistických programov a názory, hodnotiace komentáre musia byť oddelené od informácií spravodajského charakteru a zároveň podľa § 19 ods. 1 písm. a) citovaného zákona programová služba nesmie spôsobom svojho spracovania zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a iných slobôd.

Podľa čl. 7 Európskeho dohovoru o cezhraničnej televízii (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí SR č. 168/1998 Z. z. a č. 345/2002 Z. z.) svojou formou a obsahom musia rešpektovať ľudskú dôstojnosť a základné práva iných. Predovšetkým nesmú byť v rozpore s dobrými mravmi a najmä nesmú obsahovať pornografiu, nenáležite zdôrazňovať násilie a podnecovať rasovú nenávisť.

Tie časti programových služieb, ktoré by mohli poškodiť fyzický, psychický a morálny vývoj detí alebo mladistvých sa nesmú vysielat', ak je vzhľadom na čas vysielania a príjmu pravdepodobné, že by ich mohli sledovať.

Prevádzkovateľ vysielania je povinný zabezpečiť, aby spravodajské relácie objektívne uvádzali fakty a udalosti a podporovali slobodné uzatváranie názorov.

Podľa ust. § 64 ods. 1 citovaného zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a/ upozornenie na porušenie zákona,
- b/ odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c/ pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo časti,
- d/ pokutu,
- e/ odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, sankciu podľa odseku 1 písm. d) Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3, ods. 4 aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a) a c), ods. 3 písm. k), § 20 ods. 1 a 4, § 30, ako aj v prípade

vysielania bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. b) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. e).

Podľa odseku 6 citovaného ustanovenia, proti rozhodnutiu o uložení sankcie podľa odseku 1 písm. c) až e) možno podať správnu žalobu do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia Rady.

Podľa ust. § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní správny poriadok v znení neskorších predpisov, okrem ust. § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zákona o správnom konaní).

Úlohou Najvyššieho súdu SR v zmysle námietok navrhovateľky bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľka odvysielaním uvedeného programu mohla zasiahnuť do osobnej cti v príspevku zobrazenej účinkujúcej V. a porušiť tak zákonné ustanovenia špecifikované odporkyňou vo výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia a či uložená sankcia bola uložená v súlade so zákonom.

Najvyšší súd SR na základe obsahu administratívneho spisu, na základe obsahu zvukovo-obrazového záznamu, ktorý je jeho súčasťou, konštatoval nasledovné:

Rada na svojom zasadnutí dňa 25.08.2015 prijala uznesenie o začatí správneho konania voči spoločnosti MAC TV, s. r. o. vo veci porušenia ust. § 19 ods. 1 písm. a), § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z.

Oznámenie o začatí predmetného správneho konania bolo navrhovateľke doručené 14.09.2015, na základe ktorého sa začalo správne konanie č. 868/SKO/2015. Navrhovateľka bola súčasne vyzvaná, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto oznámenia v súlade s § 33 ods. 1, § 34 ods. 3 zákona o správnom konaní k oznámeniu zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy a vyjadrila sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní.

Navrhovateľke bola následne listom č. 4431/2015/O zaslaná opakovaná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní v lehote 5 dní, ktorá jej bola doručená dňa 09.10.2015.

Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že vyjadrenie navrhovateľky ako účastníčky správneho konania Rade doručené nebolo.

Podkladom pre vydanie preskúmaného rozhodnutia bol teda záznam vysielania programu „Šokujúca zmena“ odvysielaného na programovej službe WAU dňa 07.06.2015 a prepis skutkového stavu, ktorý tvorí prílohu oznámenia o začatí konania.

Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a právo na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia, Rada dbá o uchovávanie plurality informácií, spravodajských relácií vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Z vyššie citovaného ustanovenia je zrejmé, že Rada chráni verejný záujem, aby vo vysielaní vysielateľov nedochádzalo k neoprávneným zásahom do ľudskej dôstojnosti. Zákon č. 308/2000 Z. z. spadá do oblasti verejného práva a jeho ustanovenia regulujú oblasť vysielania a retransmisie na území SR, upravuje povinnosti vysielateľa, ku ktorým patrí aj povinnosť zabezpečiť, aby sa jeho programová služba

a jej zložky spôsob svojho spracovania a svojím obsahom nezasahovali do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Rada v rámci správnej úvahy v danom prípade dospela k záveru, že odvysielaným obsahom došlo k porušeniu predmetného ustanovenia bez ohľadu na to, či sa dotknutá osoba cítila odvysielaným obsahom dotknutá alebo aké kroky podnikla v súkromnoprávnej oblasti.

Podľa senátu Najvyššieho súdu SR aplikácia ust. § 19 ods. 1 citovaného zákona vyžaduje, aby prišlo k zásahu do sféry práva konkrétnej osoby, t. j. individualizovaného subjektu do dôstojnosti ktorého bolo odvysielaním posudzovaného programu zasiahnuté. V tomto prípade išlo o odvysielanie programu, ktorý poukazoval na obezitu u ľudí. Zobrazoval operáciu pani V., osoby, ktorá sa dobrovoľne zúčastnila nakrúcania predmetnej relácie, cieľom ktorej bolo prostredníctvom odborných lekárov pomôcť pri prekonaní zdravotných problémov, ktorými trpela v dôsledku svojej obezity.

V tomto prípade je podľa názoru senátu najvyššieho súdu nepochybné, že účinkujúca (V.) sa zúčastnila na predmetnom programe dobrovoľne a cieľom programu bolo účinkujúcej poskytnúť odbornú lekársku pomoc pri jej zdravotnom probléme.

Rovnako je možné stotožniť sa s právnym názorom navrhovateľky, a síce, že ide o osobu, ktorá nežije na území SR, ktorá na našom území nebola žiadnym relevantným spôsobom identifikovaná a ktorej bola poskytnutá na báze dobrovoľnosti odborná lekárska pomoc pred kamerami. Na základe vyššie uvedeného nemohlo byť zasiahnuté do jej ľudskej dôstojnosti a ani odvysielaním tejto relácie na území SR nemohlo dôjsť k žiadnym negatívnym následkom voči účinkujúcej.

Vychádzajúc z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok sp. zn. 3SŽ/82/2008-26) v zmysle ktorej k zásahu do ľudskej dôstojnosti môže dôjsť jedine vtedy, ak je možné ustáliť konkrétnu osobu do ktorej sféry bolo zasiahnuté, čiže je potrebné túto osobu individualizovať, senát najvyššieho súdu skonštatoval, že zákonná podmienka pre sankčný postih navrhovateľky za porušenie ust. § 19 ods. 1 písm. a) zákona o vysielaní a retransmisii v tomto prípade splnená nebola.

Senát Najvyššieho súdu SR sa nestotožnil s argumentáciou Rady vo vzťahu k ust. § 19 ods. 1 citovaného zákona, ktorá sa týkala objektívnej stránky správneho deliktu spočívajúceho v neoprávnenom zásahu do ľudskej dôstojnosti, ktorá je podľa odporkyne naplnená už v prípade odvysielania takéhoto obsahu, ktorý je objektívne spôsobilý zasiahnuť do prirodzenej dôstojnosti a rovnosti všetkých ľudí, tzv. dotknutou stranou nemusí byť nevyhnutne konkrétny jednotlivec, či skupina osôb.

Najvyšší súd SR je názoru, že uvedená argumentácia vychádzajúca aj z výkladovej správy k Dohovoru o cezhraničnej televízii, konkrétne výklad čl. 7 Dohovoru obsiahnutý v bode 157 sa vzťahuje až k odseku 2 citovaného ustanovenia, kde na zásah do ľudskej dôstojnosti postačuje už len odvysielanie takéhoto obsahu, ktorý by mohol byť objektívne spôsobilý zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti. Samotné ust. § 19 ods. 2 tieto obsahy taxatívne stanovuje v písm. a) až f). Ods. 1 k § 19 citovaného zákona však svojou formuláciou vyžaduje individualizáciu zásahu do ľudskej dôstojnosti a slobôd iných.

Vysielateľ ako nositeľ práva a povinnosti vyplývajúcich zo zákona č. 308/2000 Z. z. koná v dôvere k dikcii zákona, a preto v tomto prípade z vyššie uvedených dôvodov nie je možné aplikovať sankčný mechanizmus.

Senát najvyššieho súdu s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že k porušeniu povinnosti upravenej v § 19 ods. 1 citovaného zákona vysielateľom nedošlo, a preto rozhodnutie odporkyne podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250j ods. 2 písm. a) OSP ako nezákonné zrušil a vec vrátil odporkyňi na ďalšie konanie.

Je ale nutné prisvedčiť námietke odporkyne ohľadom porušenia povinnosti uvedenej v ust. § 20 ods. 3 citovaného zákona, keď zo strany vysielateľa došlo k porušeniu JSO.

Vysielateľ je povinný podľa § 20 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. na ochranu maloletých detí zaviesť a uplatňovať Jednotný systém označovania ustanovený vyhláškou Ministerstva kultúry SR č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o Jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania.

Požiadavka zaviesť a uplatňovať JSO ustanovený osobitným predpisom vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, a teda vychádza z potreby ochrany záujmu chráneného Ústavou SR, teda mravnosti, ktorá môže byť ohrozená obsahom vysielaného, či sprístupňovaného obsahu.

Táto požiadavka ja zakotvená v právnom poriadku SR. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb, a to na základe zákona, konkrétne vyššie citovaného ust. § 20 zákona č. 308/2000 Z. z.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR navrhovateľ tým, že dňa 07.06.2015 v čase o cca 18:56 hod. odvysielal v rámci programovej služby WAU program „Šokujúca zmena“, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých divákov do 12 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritérium „zobrazenie krvi a telesných znetvorení, ktoré nie sú svojou povahou bežné“ a ktoré s prihliadnutím na § 1 ods. 5 JSO podmieňuje jeho klasifikáciu ako nevhodného pre maloletých divákov do 15 rokov, účastník konania (navrhovateľka) nesprávne uplatnila JSO.

Najvyšší súd konštatoval, že nie je možné súhlasiť s námietkami navrhovateľky, ktorá v podanom opravnom prostriedku vymenúva rôzne oblasti, v ktorých môže maloletý divák dôjsť do styku s nevhodnými obsahmi. S týmto právnym názorom nie je možné sa stotožniť, nakoľko z postavenia odporkyne vyplýva oprávnenie a súčasne aj povinnosť regulovať a dohliadať na naplnenie povinností v tých oblastiach, kde ju na to splnomocňuje zákon.

Najvyšší súd SR má preto za to, že navrhovateľka je povinná vychádzať zo znenia právnych predpisov platných a účinných na území Slovenskej republiky. Najvyšší súd SR nezistil žiadne porušenie zásad legality, legitimity a proporcionality odporkyňou, nakoľko v konkrétnom prípade obmedzujúce opatrenia nastavil zákonodarca na základe splnomocnenia daného mu Ústavou SR (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR). Navrhovateľka preto bola tieto obmedzujúce opatrenia povinná rešpektovať, rovnako ako sú ich povinní rešpektovať iní televízni vysielatelia, na ktorých sa vzťahuje zákon o vysielaní a retransmisii.

Aj keď najvyšší súd konštatoval, že v tomto prípade bol postup odporkyne zákonný, preskúmané rozhodnutie č. RP/5/2016 zo dňa 09.02.2016 zrušil ako celok z dôvodu, že odporkyňa uložila navrhovateľke v prejednávanej veci úhrnnú sankciu podľa ust. § 64 ods. 1 písm. d) zákona č. 308/2000 Z. z.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že navrhovateľke, ktorá mala v konaní úspech priznal právo na náhradu trov konania, ktoré spočívajú v náhrade trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej pomoci nasledovne:

- 16.09.2015 - prevzatie a príprava zastúpenia	139,83 eura + rež. paušál 8,39 eura =	148,22 eura
- 12.04.2016 - podanie žaloby	143,- eur + rež. paušál 8,58 eura =	151,58 eura
- 28.06.2017 - účasť na pojednávaní	147,33 eura + rež. paušál 8,84 eura =	156,17 eura
+ 20 % DPH	91,19 eura,

pričom tarifná odmena právneho zástupcu spolu s režijným paušálom a 20 % DPH predstavuje 547,16 eura.

Ďalej si právny zástupca žalobcu uplatnil náhradu za stratu času spočívajúcu v ceste autom na pojednávanie vo výške 14,73 eura, ako aj náhradu za použitie motorového vozidla zn. Volkswagen

Touareg, EČV: Q. vo výške 1,46 eura a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 0,93 eura, čo vyčíslil ako náhradu hotových výdavkov právneho zástupcu navrhovateľky vo výške 17,12 eura. Trovy právneho zastúpenia spolu potom predstavujú sumu 564,28 eura, ktorú je podľa ust. § 149 ods. 1 OSP odporkyňa povinná zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.